



**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX KADENCJA**

Warszawa, dnia 10 lutego 2017 r.

Druk nr 421

**MARSZAŁEK SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**Pan
Stanisław KARCZEWSKI
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Zgodnie z art. 121 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, mam zaszczyt przesłać Panu Marszałkowi do rozpatrzenia przez Senat uchwaloną przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na 35. posiedzeniu w dniu 10 lutego 2017 r. ustawę

o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów.

Z wyrazami szacunku

(-) Marek Kuchciński

U S T A W A

z dnia 10 lutego 2017 r.

o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów¹⁾

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady systemu monitorowania drogowego przewozu towarów, zwanego dalej „systemem monitorowania drogowego”;
- 2) odpowiedzialność za naruszenie obowiązków związanych z drogowym przewozem towarów podmiotu wysyłającego, podmiotu odbierającego, przewoźnika, kierującego środkiem transportu.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) data zakończenia przewozu towaru – datę dostarczenia towaru na terytorium kraju do miejsca wskazanego w zgłoszeniu albo datę objęcia na terytorium kraju procedurą celną towaru będącego przedmiotem przewozu albo datę wywozu towaru z terytorium kraju;
- 2) kierujący – osobę fizyczną, która kieruje środkiem transportu;
- 3) nadawca towaru – osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą działalność gospodarczą dokonującą wysyłki towaru będącego przedmiotem przewozu;
- 4) numer referencyjny – unikatowy identyfikator nadawany zgłoszeniu;
- 5) odbiorca towaru – osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą działalność gospodarczą, do której ma być dostarczony towar będący przedmiotem przewozu;
- 6) podmiot odbierający – osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą działalność gospodarczą, dokonującą wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, importu towarów lub nabycia towarów w przypadku dostawy towarów w rozumieniu ustawy z dnia 11

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym oraz ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.

marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2016 r. poz. 710, z późn. zm.²⁾);

- 7) podmiot wysyłający – osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą działalność gospodarczą, dokonującą:
 - a) ostatniej przed rozpoczęciem przewozu towarów dostawy towarów,
 - b) wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów,
 - c) eksportu towarów– w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
- 8) przewoźnik – osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą działalność gospodarczą, wykonującą przewóz towarów;
- 9) przewóz towarów – przemieszczenie towaru na lub przez terytorium kraju środkiem transportu po drodze publicznej, z uwzględnieniem postojów wymaganych podczas tego przemieszczania, przeładunku oraz rozładunku;
- 10) rodzaj towaru – towar grupowany do jednej podkategorii Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, zwanej dalej „PKWiU”, albo jednej pozycji Nomenklatury Scalonej, zwanej dalej „CN”;
- 11) środek transportu – pojazd samochodowy lub zespół pojazdów składający się z pojazdu samochodowego oraz przyczepy lub naczepy, w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 128 i 60);
- 12) terytorium kraju – terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 13) terytorium państwa członkowskiego – terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
- 14) terytorium państwa trzeciego – terytorium państwa niewchodzącego w skład Unii Europejskiej;
- 15) wyznaczone miejsce – miejsce przeznaczone do przechowywania lub strzeżenia środków transportu lub towarów, prowadzone przez dyrektora izby administracji skarbowej albo przez podmiot, któremu powierzono prowadzenie takiego miejsca;
- 16) zgłoszenie – zgłoszenie przewozu towaru do rejestru zgłoszeń określonej ilości tego samego rodzaju towaru przewożonego od jednego nadawcy towaru do

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 846, 960, 1052, 1206, 1228, 1579, 1948 i 2024 oraz z 2017 r. poz. 60.

jednego odbiorcy towaru, do jednego miejsca dostarczenia towaru, jednym środkiem transportu.

Art. 3. 1. System monitorowania drogowego obejmuje gromadzenie i przetwarzanie danych o przewozie towarów, w szczególności z zastosowaniem środków technicznych służących do tego monitorowania, oraz kontrolę realizacji obowiązków wynikających z ustawy.

2. Systemowi monitorowania drogowego podlega przewóz:

1) towarów objętych:

- a) podkategoriami PKWiU: od 19.20.21 do 19.20.28, 19.20.29, 20.14.74 nieoznaczonych znakami akcyzy, 20.14.75, od 20.59.41 do 20.59.42, 20.59.43 zawierających alkohol etylowy, 20.59.57, 20.59.58 oraz 38.12.25, jeżeli masa brutto przesyłki towarów objętych tymi podkategoriami przekracza 500 kg lub jej objętość przekracza 500 litrów, z uwzględnieniem pkt 2 lit. a,
- b) pozycjami CN: 2207 nieoznaczonych znakami akcyzy, 2707, 2710, 2905, 2917, 3403, 3811, 3814 zawierających alkohol etylowy, 3820 zawierających alkohol etylowy, 3824 oraz 3826, jeżeli masa brutto przesyłki towarów objętych tymi pozycjami przekracza 500 kg lub jej objętość przekracza 500 litrów, z uwzględnieniem pkt 2 lit. b;

2) towarów objętych:

- a) podkategoriami PKWiU:
 - 19.20.29 w opakowaniach jednostkowych powyżej 11 litrów niezależnie od liczby opakowań,
 - 20.14.74 nieoznaczonych znakami akcyzy w opakowaniach jednostkowych powyżej 5 litrów niezależnie od liczby opakowań,
 - 20.14.75 w opakowaniach jednostkowych powyżej 5 litrów niezależnie od liczby opakowań,
 - od 20.59.41 do 20.59.42 w opakowaniach jednostkowych powyżej 16 litrów niezależnie od liczby opakowań,
 - 20.59.43 zawierających alkohol etylowy w opakowaniach jednostkowych powyżej 16 litrów niezależnie od liczby opakowań,
- b) pozycjami CN:
 - 2207 nieoznaczonych znakami akcyzy w opakowaniach jednostkowych powyżej 5 litrów niezależnie od liczby opakowań,

- 2710 w opakowaniach jednostkowych powyżej 11 litrów niezależnie od liczby opakowań,
 - 2905 w opakowaniach jednostkowych powyżej 11 litrów niezależnie od liczby opakowań,
 - 3403 w opakowaniach jednostkowych powyżej 16 litrów niezależnie od liczby opakowań,
 - 3811 w opakowaniach jednostkowych powyżej 16 litrów niezależnie od liczby opakowań,
 - 3820 zawierających alkohol etylowy w opakowaniach jednostkowych powyżej 16 litrów niezależnie od liczby opakowań;
- 3) alkoholu całkowicie skażonego wskazanymi przez dowolne państwo członkowskie Unii Europejskiej środkami dopuszczonymi do skażania alkoholu etylowego na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 3199/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie wzajemnego uznawania procedur całkowitego skażenia alkoholu etylowego do celów zwolnienia z podatku akcyzowego (Dz. Urz. WE L 288 z 23.11.1993, str. 12, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 249, z późn. zm.³⁾), w tym zawartego w wyrobach nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi:
- a) w przypadku przesyłek w opakowaniach jednostkowych powyżej 5 litrów niezależnie od liczby opakowań,
 - b) w przypadku przesyłek o objętości powyżej 500 litrów;
- 4) suszu tytoniowego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, nieoznaczonego znakami akcyzy, bez względu na jego ilość w przesyłce;
- 5) towarów innych niż wymienione w pkt 1–4, w stosunku do których zachodzi uzasadnione prawdopodobieństwo wystąpienia naruszeń przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od towarów i usług lub podatku akcyzowego, mogących powodować, ze względu na skalę lub częstotliwość obrotu tymi towarami, znaczne uszczuplenia tych podatków – określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 8.

³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. WE L 260 z 31.10.1995, str. 45 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 281, Dz. Urz. WE L 320 z 28.11.1998, str. 27 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 319, Dz. Urz. UE L 374 z 22.12.2004, str. 42, Dz. Urz. UE L 208 z 11.08.2005, str. 12, Dz. Urz. UE L 326 z 13.12.2005, str. 8, Dz. Urz. UE L 23 z 26.01.2008, str. 13, Dz. Urz. UE L 231 z 29.08.2008, str. 11, Dz. Urz. UE L 200 z 03.08.2011, str. 14, Dz. Urz. UE L 49 z 22.02.2008, str. 55 oraz Dz. Urz. UE L 286 z 20.10.2016, str. 32.

3. Przez przesyłkę, o której mowa w ust. 2, rozumie się określoną ilość towarów tego samego rodzaju przewożonych od jednego nadawcy towaru do jednego odbiorcy towaru, do jednego miejsca dostarczenia towaru, jednym środkiem transportu.

4. Systemowi monitorowania drogowego nie podlega przewóz towarów, o których mowa w ust. 2 pkt 1–4:

- 1) przewożonych przez operatorów pocztowych w paczkach pocztowych w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1113, 1250, 1823 i 1948);
- 2) objętych:
 - a) procedurą celną tranzytu, składowania, odprawy czasowej, przetwarzania lub wywozu,
 - b) powrotnym wywozem;
- 3) przemieszczanych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy z zastosowaniem systemu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 26 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 43 i 60).

5. Systemowi monitorowania drogowego nie podlega przewóz towarów, który nie jest związany z wykonaniem czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, jeżeli przewożonym towarom towarzyszy dokument potwierdzający przesunięcie międzymagazynowe wystawiony przez nadawcę towarów. Przepisu zdania pierwszego nie stosuje się do przewozu, o którym mowa w art. 7 ust. 1.

6. Szef Krajowej Administracji Skarbowej prowadzi analizę ryzyka wystąpienia naruszeń przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od towarów i usług lub podatku akcyzowego, związanego z przewozem towarów, dotyczącą zasadności objęcia określonego towaru systemem monitorowania drogowego przewozu towarów, uwzględniając skalę lub częstotliwość obrotu tymi towarami lub skalę uszczupień tych podatków. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych informacje o wynikach przeprowadzonych analiz i wnioskach z nich wynikających.

7. Systemowi monitorowania drogowego towarów nie podlega przewóz towarów dokonywany środkami transportu, użytkowanymi przez:

- 1) Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) siły zbrojne państwa będącego stroną Traktatu Północnoatlantyckiego;
- 3) siły zbrojne uczestniczące w Partnerstwie dla Pokoju;
- 4) Centrum Eksperckie Policji Wojskowych NATO;

- 5) jednostki wielonarodowe, w tym Brygadę Litewsko-Polsko-Ukraińską;
- 6) podmiot, o którym mowa w art. 2 ust. 2 Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Naczelnym Dowództwem Sojuszniczych Sił w Europie (SHAPE) dotyczącej stacjonowania, statusu prawnego i wsparcia 3. Batalionu Łączności NATO (3NSB), elementu podporządkowanego Grupie Systemów Łączności i Informatyki NATO (NCISG) dyslokowanego w Rzeczypospolitej Polskiej, podpisanej w SHAPE dnia 17 września 2014 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1825 i 1826);
- 7) Kwaterę Główną Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego;
- 8) Centrum Szkolenia Sił Połączonych;
- 9) organy Krajowej Administracji Skarbowej;
- 10) Policję;
- 11) Służbę Więzienną;
- 12) Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
- 13) Centralne Biuro Antykorupcyjne;
- 14) Straż Graniczną;
- 15) Służbę Wywiadu Wojskowego;
- 16) Służbę Kontrwywiadu Wojskowego;
- 17) Agencję Wywiadu;
- 18) Państwową Straż Pożarną;
- 19) instytucje Unii Europejskiej;
- 20) przedstawicielstwa dyplomatyczne lub urzędy konsularne;
- 21) Biuro Ochrony Rządu.

8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, towary inne niż wymienione w ust. 2 pkt 1–4, których przewóz jest objęty systemem monitorowania drogowego wraz ze wskazaniem masy, ilości, objętości lub wartości tych towarów, oraz przypadki, w których ich przewóz nie podlega temu systemowi, uwzględniając konieczność przeciwdziałania uszczupleniom w zakresie podatku od towarów i usług lub podatku akcyzowego.

Art. 4. 1. Środkiem technicznym służącym monitorowaniu drogowego przewozu towarów jest rejestr zgłoszeń, zwany dalej „rejestrem”.

2. Rejestr jest prowadzony w systemie teleinformatycznym w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów

realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 oraz z 2016 r. poz. 352 i 1579).

3. Rejestr prowadzi Szef Krajowej Administracji Skarbowej, który jest administratorem danych przetwarzanych w rejestrze w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922).

4. W rejestrze gromadzone są dane:

- 1) zawarte w zgłoszeniach, uzupełnieniach zgłoszeń i ich aktualizacjach;
- 2) dotyczące przeprowadzonych kontroli, o których mowa w art. 13.

5. Dane przetwarzane w rejestrze są przechowywane przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym dokonano zgłoszenia.

6. Do danych gromadzonych w rejestrze nie stosuje się przepisu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Art. 5. 1. W przypadku przewozu towaru rozpoczynającego się na terytorium kraju podmiot wysyłający jest obowiązany, przed rozpoczęciem przewozu towaru, przesłać do rejestru, zgłoszenie, uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia i przekazać ten numer przewoźnikowi. W przypadku dostawy towarów w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, zwanej dalej „dostawą towarów”, podmiot wysyłający jest obowiązany również przekazać numer referencyjny podmiotowi odbierającemu.

2. W przypadku dostawy towarów zgłoszenie zawiera:

- 1) planowaną datę rozpoczęcia przewozu;
- 2) dane podmiotu wysyłającego obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 3) dane podmiotu odbierającego obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 4) numer identyfikacji podatkowej podmiotu wysyłającego albo numer, za pomocą którego podmiot wysyłający jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- 5) numer identyfikacji podatkowej podmiotu odbierającego albo numer, za pomocą którego podmiot odbierający jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- 6) dane adresowe miejsca załadunku towaru;

- 7) dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu, w szczególności rodzaju towaru, pozycji CN lub podkategorii PKWiU, ilości, masy brutto lub objętości towaru.

3. W przypadku wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów albo eksportu towarów w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług zgłoszenie zawiera:

- 1) planowaną datę rozpoczęcia przewozu;
- 2) dane podmiotu wysyłającego obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 3) dane odbiorcy towaru obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 4) numer identyfikacji podatkowej podmiotu wysyłającego albo numer, za pomocą którego podmiot wysyłający jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- 5) w przypadku wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów numer, za pomocą którego odbiorca towaru jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- 6) dane adresowe miejsca załadunku towaru;
- 7) dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu, w szczególności rodzaju towaru, pozycji CN lub podkategorii PKWiU, ilości, masy brutto lub objętości towaru.

4. W przypadku przewozu towaru, o którym mowa w ust. 1, przewoźnik jest obowiązany przed rozpoczęciem przewozu towaru uzupełnić zgłoszenie o:

- 1) dane przewoźnika obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 2) numer identyfikacji podatkowej przewoźnika albo numer, za pomocą którego przewoźnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- 3) numery rejestracyjne środka transportu;
- 4) datę faktycznego rozpoczęcia przewozu towaru;
- 5) planowaną datę zakończenia przewozu towaru;

- 6) numer zezwolenia, zaświadczenia lub licencji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1907, 1935 i 1948), o ile są wymagane;
- 7) dane adresowe miejsca dostarczenia towaru albo miejsce zakończenia przewozu na terytorium kraju;
- 8) numer dokumentu przewozowego towarzyszącego przewożonemu towarowi.

5. W przypadku dostawy towarów podmiot odbierający uzupełnia zgłoszenie o informację o odbiorze towaru, nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu dostarczenia towaru.

Art. 6. 1. W przypadku przewozu towaru z terytorium państwa członkowskiego albo z terytorium państwa trzeciego na terytorium kraju podmiot odbierający jest obowiązany, przed rozpoczęciem przewozu towaru na terytorium kraju, przesłać do rejestru zgłoszenie, uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia i przekazać ten numer przewoźnikowi.

2. Zgłoszenie zawiera:

- 1) dane podmiotu odbierającego obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 2) dane nadawcy towarów obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 3) numer identyfikacji podatkowej podmiotu odbierającego albo numer, za pomocą którego podmiot odbierający jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- 4) w przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług numer, za pomocą którego nadawca towarów jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od wartości dodanej;
- 5) dane adresowe miejsca dostarczenia towaru;
- 6) dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu, w szczególności rodzaju towaru, pozycji CN lub podkategorii PKWiU, ilości, masy brutto lub objętości towaru.

3. W przypadku przewozu towaru, o którym mowa w ust. 1, przewoźnik jest obowiązany przed rozpoczęciem przewozu towaru na terytorium kraju uzupełnić zgłoszenie o:

- 1) dane przewoźnika obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 2) numer identyfikacji podatkowej przewoźnika albo numer, za pomocą którego przewoźnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- 3) numery rejestracyjne środka transportu;
- 4) miejsce i datę rozpoczęcia przewozu na terytorium kraju;
- 5) planowaną datę zakończenia przewozu towaru;
- 6) numer zezwolenia, zaświadczenia lub licencji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, o ile są wymagane;
- 7) numer dokumentu przewozowego towarzyszącego przewożonemu towarowi.

4. Podmiot odbierający uzupełnia zgłoszenie o informację o odbiorze towaru, nie później niż w następnym dniu roboczym po dniu dostarczenia towaru.

Art. 7. 1. W przypadku przewozu towaru z terytorium jednego państwa członkowskiego na terytorium drugiego państwa członkowskiego albo państwa trzeciego, przewoźnik jest obowiązany przesłać do rejestru, przed rozpoczęciem przewozu towaru na terytorium kraju, zgłoszenie i uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia.

2. Zgłoszenie zawiera:

- 1) dane przewoźnika obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 2) numer identyfikacji podatkowej przewoźnika albo numer, za pomocą którego przewoźnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej, jeżeli jest obowiązany go posiadać;
- 3) dane nadawcy towarów obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 4) dane odbiorcy towarów obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,

- b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 5) datę i miejsce rozpoczęcia przewozu towaru na terytorium kraju;
- 6) miejsce zakończenia przewozu towaru na terytorium kraju;
- 7) planowaną datę zakończenia przewozu towaru na terytorium kraju;
- 8) dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu, w szczególności rodzaju towaru, pozycji CN lub podkategorii PKWiU, ilości, masy brutto lub objętości towaru;
- 9) numer dokumentu przewozowego towarzyszącego przewożonemu towarowi;
- 10) numer zezwolenia, zaświadczenia lub licencji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, o ile są wymagane;
- 11) numery rejestracyjne środka transportu.

Art. 8. 1. Podmiot wysyłający, podmiot odbierający oraz przewoźnik są obowiązani niezwłocznie aktualizować dane zawarte w zgłoszeniu w takim zakresie, w jakim byli obowiązani do ich zgłoszenia.

2. Dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu zawarte w zgłoszeniu nie podlegają aktualizacji.

3. W przypadku gdy przewóz towaru nie zostanie rozpoczęty, odpowiednio podmiot wysyłający, podmiot odbierający albo przewoźnik dokonuje aktualizacji zgłoszenia, podając informację o odstąpieniu od przewozu towaru.

Art. 9. 1. Przesyłanie, uzupełnianie i aktualizacja zgłoszenia następują za pośrednictwem Platformy Usług Elektronicznych Skarbowo-Celnych.

2. Podmiot wysyłający, podmiot odbierający i przewoźnik mogą przysyłać, uzupełniać i aktualizować zgłoszenia pod warunkiem, że są zarejestrowanymi użytkownikami Platformy Usług Elektronicznych Skarbowo-Celnych.

3. Przesłanie, uzupełnienie i aktualizacja zgłoszenia przez przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika podmiotu wysyłającego, podmiotu odbierającego albo przewoźnika pociągają za sobą skutki dla reprezentowanego.

4. Dokonanie czynności, o których mowa w ust. 1, wymaga uwierzytelnienia na Platformie Usług Elektronicznych Skarbowo-Celnych.

5. W przypadku niedostępności rejestru podmiot wysyłający, podmiot odbierający albo przewoźnik, w zakresie swojej właściwości, przesyła do wyznaczonego organu Krajowej Administracji Skarbowej, dokument zastępujący zgłoszenie, zawierający dane, o których mowa w art. 5–7, zwany dalej „dokumentem zastępującym zgłoszenie”,

i uzyskuje od właściwego organu Krajowej Administracji Skarbowej potwierdzenie przyjęcia tego dokumentu.

6. W przypadku niedostępności rejestru podmiot wysyłający albo podmiot odbierający jest obowiązany przekazać przewoźnikowi dokument zastępujący zgłoszenie i potwierdzenie przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób przesyłania, uzupełniania i aktualizacji zgłoszenia oraz sposób uwierzytelniania zarejestrowanego użytkownika Platformy Usług Elektronicznych Skarbowo-Celnych, uwzględniając potrzebę sprawnego przesyłania tych dokumentów oraz zapewnienia monitorowania drogowego przewozu towarów;
- 2) sposób postępowania podmiotów wysyłających, podmiotów odbierających i przewoźników w przypadku niedostępności rejestru, uwzględniając konieczność zapewnienia przekazywania danych, o których mowa w art. 5–7, na potrzeby systemu monitorowania drogowego;
- 3) organ Krajowej Administracji Skarbowej, do którego jest przesyłane zgłoszenie w przypadku niedostępności rejestru, uwzględniając przygotowanie organizacyjne takiego organu;
- 4) wzór dokumentu zastępującego zgłoszenie wraz z objaśnieniami, uwzględniając potrzebę ujednolicenia dokumentacji w przypadku niedostępności rejestru.

Art. 10. 1. Przewoźnik jest obowiązany odmówić przyjęcia do przewozu towarów podlegających zgłoszeniu w przypadku nieotrzymania numeru referencyjnego, dokumentu zastępującego zgłoszenie i potwierdzenia przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie albo dokumentu, o którym mowa w art. 3 ust. 5.

2. Przewoźnik, przed rozpoczęciem przewozu towaru, jest obowiązany przekazać kierującemu numer referencyjny, dokument zastępujący zgłoszenie i potwierdzenie przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie albo dokument, o którym mowa w art. 3 ust. 5.

3. Kierujący, w momencie rozpoczęcia przewozu towaru, jest obowiązany posiadać numer referencyjny, dokument zastępujący zgłoszenie i potwierdzenie przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie albo dokument, o którym mowa w art. 3 ust. 5.

4. W przypadku nieotrzymania przez kierującego numeru referencyjnego, dokumentu zastępującego zgłoszenie i potwierdzenia przyjęcia dokumentu

zastępującego zgłoszenie albo dokumentu, o którym mowa w art. 3 ust. 5, kierujący jest obowiązany odmówić rozpoczęcia przewozu towaru.

Art. 11. 1. Numer referencyjny jest ważny przez 10 dni od dnia jego nadania.

2. W przypadku upływu terminu, o którym mowa w ust. 1, przewóz towaru może być kontynuowany po przesłaniu odpowiednio przez podmiot wysyłający, podmiot odbierający albo przewoźnika nowego zgłoszenia i uzyskaniu nowego numeru referencyjnego.

Art. 12. 1. Podmiotami uprawnionymi do korzystania z danych zgromadzonych w rejestrze oraz ich przetwarzania za pomocą telekomunikacyjnego urządzenia końcowego są:

- 1) w celu wykonywania kontroli przewozu towarów:
 - a) funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej,
 - b) Policja,
 - c) Straż Graniczna,
 - d) Inspekcja Transportu Drogowego;
- 2) funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej i pracownicy organów Krajowej Administracji Skarbowej w toku postępowania podatkowego, wykonywania kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może wyrazić zgodę na nieodpłatne udostępnianie danych zgromadzonych w rejestrze, na wniosek:

- 1) organów Policji,
- 2) organów Inspekcji Transportu Drogowego,
- 3) organów Straży Granicznej,
- 4) Ministra Obrony Narodowej,
- 5) Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
- 6) Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych

– jeżeli dane te są niezbędne do realizacji ich ustawowych zadań innych niż określone w ust. 1 pkt 1.

3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej na wniosek Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Szefa Agencji Wywiadu, Szefa Służby Wywiadu Wojskowego oraz Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego udostępnia nieodpłatnie dane z rejestru, jeżeli są one niezbędne do realizacji ich ustawowych zadań. Dane z rejestru są przekazywane

funkcjonariuszom tych organów bez konieczności każdorazowego przedstawiania przez nich imiennego upoważnienia wydanego przez te organy, okazywanego wraz z legitymacją służbową.

4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej udostępnia organom, o których mowa w ust. 3, dane z rejestru w drodze teletransmisji, jeżeli dane te są niezbędne do realizacji ich ustawowych zadań oraz jednostka organizacyjna odpowiednio Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego oraz Służby Kontrwywiadu Wojskowego będąca odbiorcą informacji spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) posiada urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
- 2) posiada zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
- 3) specyfika lub zakres wykonywanych zadań uzasadnia takie udostępnienie.

Art. 13. 1. Kontrola przewozu towarów polega na sprawdzeniu przestrzegania obowiązków w zakresie odpowiednio:

- 1) dokonywania, uzupełniania i aktualizacji zgłoszenia;
- 2) zgodności danych zawartych w zgłoszeniu ze stanem faktycznym;
- 3) posiadania numeru referencyjnego, dokumentu zastępującego zgłoszenie i potwierdzenia przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie albo dokumentu, o którym mowa w art. 3 ust. 5.

2. Kontrola obejmuje weryfikację danych zawartych w dokumentach okazanych przez kierującego oraz dokonanie oględzin towaru, w tym pobranie próbki towaru.

3. Kontrolę przewozu towarów przeprowadzają funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej.

4. Kontrolę przewozu towarów, przy wykonywaniu swoich ustawowych zadań, mogą również przeprowadzać:

- 1) funkcjonariusze Policji;
- 2) funkcjonariusze Straży Granicznej;
- 3) inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego.

5. Kierujący jest obowiązany w toku kontroli przewozu towarów, na żądanie funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej, funkcjonariusza Policji, funkcjonariusza Straży Granicznej oraz inspektora Inspekcji Transportu Drogowego, zwanego dalej „kontrolującym”:

- 1) okazać wymagane prawem dokumenty związane z przewozem towaru;
- 2) podać numer referencyjny właściwy dla dokonywanego przewozu towaru albo udostępnić dokument zastępujący zgłoszenie i potwierdzenie przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie, albo dokument, o którym mowa w art. 3 ust. 5;
- 3) umożliwić kontrolującemu wykonywanie czynności określonych w ust. 2.

6. W toku kontroli przewozu towarów kontrolującemu, przysługują uprawnienia określone w przepisach regulujących zakres działania kontrolującego. W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu monitorowania drogowego kontrolujący współpracują ze sobą przy wykonywaniu kontroli. Zakres i warunki współpracy kontrolujących określa porozumienie.

7. W przypadku:

- 1) stwierdzenia nieprawidłowości w toku kontroli lub na żądanie kontrolowanego,
 - 2) pobrania próbki towaru,
 - 3) nałożenia zamknięć urzędowych
- kontrolujący sporządza protokół.

8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób dokumentowania przeprowadzonej kontroli przewozu towarów, uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawnego i skutecznego wykonywania czynności;
- 2) wzory dokumentów stosowanych w toku kontroli przewozu towarów, uwzględniając potrzebę zapewnienia prawidłowego dokumentowania czynności kontroli oraz jednolitości stosowanej dokumentacji.

Art. 14. W przypadku ujawnienia w trakcie kontroli przewozu towarów niedokonania zgłoszenia, przewóz towarów może być kontynuowany po przesłaniu odpowiednio przez podmiot wysyłający, podmiot odbierający albo przewoźnika zgłoszenia i uzyskaniu numeru referencyjnego, z wyjątkiem art. 16 ust. 1.

Art. 15. 1. Jeżeli w trakcie kontroli przewozu towaru stwierdzono, że towar nie odpowiada co do rodzaju, ilości, masy lub objętości towarowi wskazanemu w zgłoszeniu albo przewóz towarów wiąże się ze zwiększonym ryzykiem, na środek transportu lub towar mogą zostać nałożone zamknięcia urzędowe.

2. W przypadku stwierdzenia przez kontrolującego, o którym mowa w art. 13 ust. 4, konieczności pobrania próbki lub nałożenia zamknięć urzędowych może on wezwać do dokonania tych czynności funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej.

3. W przypadku nałożenia zamknięć urzędowych przewoźnik jest obowiązany przedstawić środek transportu do oddziału celnego urzędu celno-skarbowego zlokalizowanego najbliżej miejsca zakończenia przewozu towaru na terytorium kraju w celu usunięcia tych zamknięć.

4. W przypadku nałożenia na środek transportu zamknięć urzędowych pobiera się od przewoźnika kaucję w wysokości 1000 zł.

5. Kaucję pobiera się w formie gotówkowej, za pokwitowaniem na druku ścisłego zarachowania, lub za pomocą instrumentu płatniczego, jeżeli pobierający kaucję dysponuje odpowiednim urządzeniem do autoryzacji transakcji płatniczych.

6. W przypadku pobrania kaucji za pomocą instrumentu płatniczego przewoźnik ponosi koszty opłat i prowizji związanych z taką formą zapłaty.

7. Kaucja jest przechowywana na nieoprocentowanym wyodrębnionym rachunku bankowym wyznaczonego urzędu skarbowego.

8. Kaucję pobraną w formie gotówkowej przekazuje się na rachunek bankowy wyznaczonego urzędu skarbowego, w terminie 3 dni roboczych od dnia pobrania kaucji.

9. Kaucja pobrana:

- 1) w formie gotówkowej podlega zwrotowi na rachunek bankowy wskazany przez przewoźnika,
- 2) za pomocą instrumentu płatniczego podlega zwrotowi na rachunek bankowy właściwy dla instrumentu płatniczego

– w terminie 7 dni od dnia usunięcia zamknięć urzędowych, o którym mowa w ust. 3.

10. Kaucja, o której mowa w ust. 4, nie podlega zwrotowi, w przypadku niedopełnienia przez przewoźnika obowiązku, o którym mowa w ust. 3, w terminie 30 dni od daty kontroli. Kaucja stanowi dochód budżetu państwa.

11. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wyznaczy, w drodze rozporządzenia, urząd skarbowy, na którego rachunek bankowy dokonuje się wpłaty kaucji, uwzględniając przygotowanie organizacyjne i techniczne tego urzędu.

Art. 16. 1. Jeżeli w trakcie kontroli przewozu towarów:

- 1) ujawniono niedokonanie zgłoszenia,
 - 2) nie zostanie przedstawiony przez kierującego numer referencyjny dla dokonywanego przewozu towaru, dokument zastępujący zgłoszenie i potwierdzenie przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie albo dokument, o którym mowa w art. 3 ust. 5
- środek transportu lub towar może zostać zatrzymany.

2. Zatrzymany środek transportu wraz z towarem jest kierowany albo usuwany do najbliższego wyznaczonego miejsca, które spełnia warunki przechowywania towarów będących przedmiotem przewozu.

3. Towar zatrzymuje się do czasu ustalenia, przez naczelnika urzędu celno-skarbowego właściwego ze względu na miejsce kontroli przewozu towarów, podmiotu posiadającego prawo do dysponowania towarem jak właściciel w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług i złożenia zgłoszenia. W przypadku nieustalenia podmiotu, który posiada prawo do dysponowania towarem jak właściciel, w terminie 60 dni od dnia zatrzymania towaru, orzeka się przepadek towaru na rzecz Skarbu Państwa.

4. Z wnioskiem o orzeczenie przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa występuje do sądu cywilnego naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na miejsce kontroli przewozu towarów. Do spraw o przepadek towaru stosuje się odpowiednio przepisy art. 610¹–610⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm.⁴⁾).

5. W przypadku towarów łatwo psujących się, termin, o którym mowa w ust. 3, wynosi 3 dni.

6. W przypadku towarów niebezpiecznych w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1834, 1948 i 1954), które wymagają szczególnych warunków przechowywania, termin, o którym mowa w ust. 3, może być skrócony, odpowiednio do właściwości towaru, na zasadach określonych w odrębnych przepisach lub umowach międzynarodowych.

Art. 17. 1. Za usunięcie, strzeżenie i przechowywanie środka transportu lub towaru w wyznaczonym miejscu pobiera się opłaty.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1860, 1948, 2138, 2199, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 67, 85 i 187.

2. Za opłaty, o których mowa w ust. 1, odpowiada solidarnie przewoźnik i podmiot obowiązany do złożenia zgłoszenia.

3. Dyrektor izby administracji skarbowej właściwy dla wyznaczonego miejsca, do którego został skierowany lub usunięty środek transportu wraz z towarem, ustala, w drodze postanowienia, wysokość opłat za usunięcie, strzeżenie i przechowywanie środka transportu lub towaru w wyznaczonym miejscu, osoby obowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

4. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 2, służy zażalenie.

Art. 18. Zwrot:

- 1) środka transportu z wyznaczonego miejsca następuje po uiszczeniu opłat dotyczących środka transportu ustalonych w postanowieniu, o którym mowa w art. 17 ust. 3;
- 2) towaru z wyznaczonego miejsca następuje po uiszczeniu opłat dotyczących towaru ustalonych w postanowieniu, o którym mowa w art. 17 ust. 3, z wyjątkiem art. 31.

Art. 19. 1. Dyrektor izby administracji skarbowej może powierzyć prowadzenie wyznaczonego miejsca innym podmiotom.

2. Opłata za strzeżenie i przechowywanie środka transportu lub towarów w wyznaczonym miejscu, którego prowadzenie powierzono innemu podmiotowi, nie stanowi dochodu budżetu państwa.

Art. 20. 1. Opłatę za strzeżenie i przechowywanie środków transportu lub towarów w wyznaczonym miejscu uiszcza się na rzecz:

- 1) dyrektora izby administracji skarbowej, w przypadku gdy miejsce to prowadzi dyrektor izby administracji skarbowej;
- 2) podmiotu, któremu powierzono prowadzenie wyznaczonego miejsca, w przypadku gdy nie prowadzi go dyrektor izby administracji skarbowej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, właściwy dyrektor izby administracji skarbowej, biorąc pod uwagę koszty strzeżenia i przechowywania środków transportu lub towarów, ustala z podmiotem, któremu powierzono prowadzenie wyznaczonego miejsca, wysokość opłaty za ich strzeżenie i przechowywanie w wyznaczonym miejscu.

3. Wysokość stawki kwotowej opłat, o których mowa w art. 17 ust. 1, odpowiada średniej cenie rynkowej usług w zakresie usuwania, strzeżenia i przechowywania

środków transportu lub towarów na obszarze właściwości danej izby administracji skarbowej.

4. Ustala się maksymalną wysokość stawek kwotowych opłat, o których mowa w art. 17 ust. 1, za:

- 1) środek transportu:
 - a) o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t – za usunięcie – 476 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 39 zł,
 - b) o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t do 7,5 t – za usunięcie – 594 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 51 zł,
 - c) o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 t do 16 t – za usunięcie – 841 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 73 zł,
 - d) o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 t – za usunięcie – 1239 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 133 zł,
 - e) przewożący materiały niebezpieczne – za usunięcie – 1508 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 196 zł;
- 2) towar – za usunięcie – 1508 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 4 zł za 1 m³ albo 0,80 zł za 1 m² powierzchni magazynowej.

5. Maksymalne stawki opłat, o których mowa w ust. 4, obowiązujące w danym roku kalendarzowym, ulegają corocznie zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” maksymalne stawki opłat, o których mowa w ust. 4, z uwzględnieniem zasady określonej w ust. 5, obowiązujące w następnym roku kalendarzowym, zaokrąglając je w górę do pełnych złotych, w terminie do dnia 1 grudnia danego roku.

Art. 21. 1. W przypadku niewykonania obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 albo art. 6 ust. 1, odpowiednio na podmiot wysyłający albo podmiot odbierający nakłada się karę pieniężną w wysokości 46% wartości netto towaru przewożonego podlegającego obowiązkowi zgłoszenia, nie niższej niż 20 000 zł.

2. W przypadku stwierdzenia, że towar nie odpowiada co do rodzaju, ilości, masy lub objętości towarowi wskazanemu odpowiednio przez podmiot wysyłający albo podmiot odbierający w zgłoszeniu, odpowiednio na podmiot wysyłający albo podmiot

odbierający nakłada się karę pieniężną w wysokości 46% różnicy wartości netto towaru zgłoszonego i towaru rzeczywiście przewożonego podlegającego obowiązkowi zgłoszenia, nie niższej niż 20 000 zł.

3. W przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podmiotu wysyłającego albo podmiotu odbierającego lub interesem publicznym, na wniosek odpowiednio podmiotu wysyłającego albo podmiotu odbierającego, organ może odstąpić od nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 albo 2, z uwzględnieniem art. 26 ust. 3.

Art. 22. 1. W przypadku:

- 1) niedokonania zgłoszenia przez przewoźnika,
 - 2) stwierdzenia, że towar nie odpowiada co do rodzaju, ilości, masy lub objętości towarowi wskazanemu przez przewoźnika w zgłoszeniu
- na przewoźnika nakłada się karę pieniężną w wysokości 20 000 zł.

2. W przypadku gdy przewoźnik nie uzupełni zgłoszenia o dane, o których mowa w art. 5 ust. 4 i art. 6 ust. 3, na przewoźnika nakłada się karę pieniężną w wysokości 5000 zł.

3. W przypadkach uzasadnionych ważnym interesem przewoźnika lub interesem publicznym, na wniosek przewoźnika, organ może odstąpić od nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 albo 2, z uwzględnieniem art. 26 ust. 3.

Art. 23. Dane dotyczące ilości, masy lub objętości towaru uważa się za prawidłowe, jeżeli stwierdzone rozbieżności w stosunku do ilości, masy lub objętości towaru wskazanego w zgłoszeniu wynoszą nie więcej niż 10%.

Art. 24. 1. W przypadku gdy podmiot wysyłający, podmiot odbierający albo przewoźnik:

- 1) nie wykona obowiązku, o którym mowa w art. 8 ust. 1,
 - 2) zgłosi dane niezgodne ze stanem faktycznym, inne niż dotyczące towaru
- odpowiednio na podmiot wysyłający, podmiot odbierający albo przewoźnika nakłada się karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

2. Odstępuje się od nałożenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 8 ust. 1, jeżeli jego niedopełnienie wynikało z niedostępności rejestru.

Art. 25. Jeżeli nie można ustalić wartości netto przewożonego towaru podlegającego obowiązkowi zgłoszenia, za podstawę nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 21 ust. 1 i 2, przyjmuje się średnią wartość rynkową towaru na rynku

krajowym, pomniejszoną o należną kwotę podatku od towarów i usług oraz kwotę podatku akcyzowego.

Art. 26. 1. Karę pieniężną, o której mowa w art. 21 ust. 1 i 2, art. 22 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1, nakłada się w drodze decyzji.

2. Karę pieniężną nakłada naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy dla miejsca kontroli przewozu towarów, z wyjątkiem art. 30.

3. Organ może odstąpić od nałożenia kary pieniężnej, jeżeli to odstąpienie:

- 1) nie stanowi pomocy publicznej albo
- 2) stanowi pomoc *de minimis* albo pomoc *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie, udzieloną z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy, określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej, albo
- 3) stanowi pomoc publiczną spełniającą warunki określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 4.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki odstąpienia od nałożenia kar pieniężnych, mając na uwadze konieczność zapewnienia zgodności z warunkami dopuszczalności udzielania pomocy państwa określonymi przepisami prawa Unii Europejskiej.

5. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201).

Art. 27. 1. Karę pieniężną uiszcza się na rachunek bankowy wyznaczonego urzędu skarbowego w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się ostateczna.

2. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wyznaczy, w drodze rozporządzenia, urząd skarbowy, na którego rachunek bankowy dokonuje się wpłaty kary pieniężnej, uwzględniając przygotowanie organizacyjne i techniczne tego urzędu.

Art. 28. 1. Kara pieniężna nie może być nałożona, jeżeli od dnia niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 5 ust. 1 i 4, art. 6 ust. 1 i 3, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1, upłynęło 5 lat.

2. Obowiązek zapłaty kary pieniężnej przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin zapłaty.

Art. 29. Kontrolujący, o którym mowa w art. 13 ust. 4, który ujawni naruszenie, za które ustawa przewiduje karę pieniężną, przekazuje dokumenty z przeprowadzonej kontroli przewozu towarów naczelnikowi urzędu celno-skarbowego właściwemu ze względu na miejsce kontroli przewozu towarów.

Art. 30. W przypadku stwierdzenia w trakcie postępowania podatkowego, kontroli podatkowej albo kontroli celno-skarbowej naruszeń podlegających karze pieniężnej, o której mowa w art. 21 ust. 1 albo 2, organ Krajowej Administracji Skarbowej, który ujawnił naruszenie, przekazuje dokumenty związane z ujawnionym naruszeniem naczelnikowi urzędu celno-skarbowego właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu podlegającego karze.

Art. 31. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 22 ust. 1 albo 2, jeżeli przewoźnik ma siedzibę w państwie, z którym Rzeczpospolita Polska nie jest związana umową lub porozumieniem o współpracy we wzajemnym dochodzeniu należności bądź możliwość egzekucji należności nie wynika wprost z przepisów międzynarodowych oraz przepisów tego państwa, kontrolujący pobiera kaucję w wysokości odpowiadającej przyszłej karze pieniężnej. Przepisy art. 15 ust. 5–11 stosuje się.

2. W przypadku nieuiszczenia kaucji, o której mowa w ust. 1, środek transportu wraz z towarem jest kierowany albo usuwany do najbliższego wyznaczonego miejsca, które spełnia warunki przechowywania towarów będących przedmiotem przewozu.

3. Zwrot środka transportu wraz z towarem z wyznaczonego miejsca, z wyjątkiem art. 16 ust. 3–6, następuje po uiszczeniu kary pieniężnej, o której mowa w art. 22 ust. 1 albo 2, albo kaucji w wysokości równej wysokości tej kary oraz opłat ustalonych w postanowieniu, o którym mowa w art. 17 ust. 3.

4. W przypadku nieuiszczenia kary pieniężnej w ciągu 60 dni od dnia, w którym decyzja nakładająca karę pieniężną stała się ostateczna, do środka transportu stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, z późn. zm.⁵⁾) dotyczące egzekucji należności pieniężnych z ruchomości.

Art. 32. 1. W przypadku stwierdzenia w trakcie kontroli rozpoczęcia przewozu towaru przez kierującego bez numeru referencyjnego, dokumentu zastępującego zgłoszenie i potwierdzenia przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie albo

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 868, 1228, 1244, 1579, 1860 i 1948.

dokumentu, o którym mowa w art. 3 ust. 5, kierujący podlega karze grzywny w wysokości od 5000 do 7500 zł.

2. Kontrolującemu będącemu:

- 1) funkcjonariuszem Służby Celno-Skarbowej,
- 2) funkcjonariuszem Policji,
- 3) funkcjonariuszem Straży Granicznej,
- 4) inspektorem Inspekcji Transportu Drogowego

– przysługuje prawo do nakładania i pobierania grzywny w drodze mandatu karnego, za czyn, o którym mowa w ust. 1.

3. Orzekanie w sprawie nałożenia grzywny, o której mowa w ust. 1, następuje w trybie określonym w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1713 i 1948).

Art. 33. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2016 r. poz. 1782, 1948 i 1955 oraz z 2017 r. poz. 60) w art. 1 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Policja realizuje także zadania wynikające z ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 34. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1713 i 1948) w art. 96 po § 1aa dodaje się § 1ab w brzmieniu:

„§ 1ab. W postępowaniu mandatowym, w sprawach o czyn określony w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. poz. ...) można nałożyć grzywnę w wysokości od 5000 zł do 7500 zł.”.

Art. 35. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1907, 1935 i 1948) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 50 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. poz. ...).”;
- 2) w art. 56 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kary pieniężne oraz grzywny, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 4–7, oraz w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów pobierane przez organy Inspekcji Transportu

Drogowego, są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego.”.

Art. 36. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 88) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2:
 - a) w ust. 1 po pkt 16 dodaje się pkt 16a w brzmieniu:

„16a) wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. poz. ...);”
 - b) w ust. 2 w pkt 4 wyrazy „w ust. 1 pkt 14–16” zastępuje się wyrazami „w ust. 1 pkt 14–16a”;
- 2) w art. 67:
 - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Naczelnik urzędu celno-skarbowego może zobowiązać przewoźnika, aby konwój lub określone czynności w ramach konwoju wykonywały wyspecjalizowane jednostki działające w zakresie ochrony osób lub mienia.”
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Decyzję o zarządzeniu konwoju doręcza się kierującemu pojazdem. Decyzja jest natychmiast wykonalna.”
 - c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Koszty konwoju ponoszą solidarnie:

 - 1) przewoźnik będący osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą działalność gospodarczą, realizującą usługę przewozu towaru;
 - 2) nadawca towarów będący osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą działalność gospodarczą dokonującą wysyłki towaru będącego przedmiotem przewozu.”

Art. 37. Z dniem wejścia w życie ustawy tworzy się rejestr zgłoszeń.

Art. 38. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wykonywanie zadań sektora finansów publicznych wynikających z niniejszej ustawy wynosi w roku:

- 1) 2017 – 15,5 mln zł;
- 2) 2018 – 20,4 mln zł;
- 3) 2019 – 9,9 mln zł;
- 4) 2020 – 9,9 mln zł;
- 5) 2021 – 9,9 mln zł;
- 6) 2022 – 9,9 mln zł;
- 7) 2023 – 9,9 mln zł;
- 8) 2024 – 9,9 mln zł;
- 9) 2025 – 9,9 mln zł;
- 10) 2026 – 9,9 mln zł.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wysokość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, dysponent środków zmniejsza wysokość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy wysokością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

4. W przypadku gdy wysokość wydatków w poszczególnych miesiącach jest zgodna z planem finansowym, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Art. 39. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów art. 21–25, art. 26 ust. 1–3 i ust. 5, art. 27 ust. 1 i 2, art. 28 oraz art. 32, które wchodzi w życie z dniem 1 maja 2017 r.

MARSZAŁEK SEJMU

(-) Marek Kuchciński

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
